

Тога велѣтъ Легенки девойки:  
„Леле боже, леле мили боже!  
Бладзе майка що родила юнакъ;  
Найбладзе тая що ке го любить!“  
Отидо'е у Легена града,  
Да земаеть 'уба'а не'еста.  
Извади'е големи пещежи: —  
Деветъ бракъа деветъ кули азно,  
Стара теща сѣрмена кошуля  
На кориля камни безценети;  
Стари-отъ тесъ сабя дипленица,  
Що сѣ диплеть дванаесетъ дипли,  
Що сѣ носить во бѣла пазу'а,  
Що да сечить дрова и каменя.  
Си изваде софра позлатена,  
Що да седѣтъ седумдесетъ мина,  
А на неа камни безценети,  
Да ручаеть и да вечераеть  
Безъ свѣкя, безъ бѣла борина,  
Отъ софра-та видело да иматъ;  
Мили сна'и ждребе тригодишно,  
Що го ране'е 'се со сувогрозѣ,  
Що да пливатъ преку цѣрно море.  
Си зедо'е 'уба'а не'еста.  
Ми оделе сватой що оделе,  
Излего'е по край цѣрно море;  
Ми пове'а еденъ ти'окъ ветаръ,  
Ѣ отвеаѣ дулакъ отъ не'еста:  
И ѣ виде младѣ зетацина.“  
Тога велить 'уба'а не'еста:  
„Леле боже, леле мили боже!  
Бладзе майка, що родила сина,  
А побладзе я що ке го любѣ.“  
И ж дочу малечекъ Огненче.  
Тога велить малечекъ Огненче:  
„Айти тебе 'уба'а не'есто!  
Не пули сѣ, не'есто, во мене,  
Тукъ пули сѣ во 'иляда сватой,  
Кой ми иматъ рилка до челбинка,  
Кой ми иматъ рилка до пояса,